

Introit: *Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou. (Izajáš 64,7)*

Píseň 549

Modlitba

Čtení: Lukáš 11, 37-42

Píseň 177

Text kázání: Jeremjáš 18, 1-10

Bratři a sestry,

Pán Ježíš rád mluvil v podobenstvích, aby lidé dobře chápali. A když mluví k farizeům, tak říká: ***Vy farizeové očist'ujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti.*** Z toho je nám jistě jasné, že Pán zde přirovnává člověka k nádobám. A na dalších jiných místech v Bibli jsou použity podobné obrazy. A vskutku je to tak, že každý z nás jsme jako nádoby. Nicméně když Pán Ježíš mluví k farizeům, tak jim říká, že nestačí nádoby očistit zvenčí, aby vypadaly na oko pěkně a čistě, důležité je, co je uvnitř. Nabízí se zde tedy otázka: ***Co je ve tvém nitru? Čeho jsi plný ty? Jsi nádobou plnou špatností, anebo nádobou očištěnou?*** Jako křesťané bychom měli být plni čistoty, plni Ducha svatého, neboť dle Písma svatého je to Boží vůle. Máme usilovat o duchovní čistotu, máme se naplňovat Duchem svatým a sytit se Božím slovem. Avšak jakým nápojem se stane vody živá, pokud se my sami neočistíme zevnitř? Co se stane z čiré vody, když ji nalijeme do špinavé číše? Víme to všichni, nikdo z nás by to nepil. A tak každý křesťan, který se sice modlí a sytí Božím slovem, ale neočist'uje své nitro, je podobný oněm farizeům. **Ti se modlili, znali Zákon, ale byli plni špatnosti a hrabivosti.** Jejich zbožnost byla jalová. **Sůl, která pozbyla chuti.**

Ta Ježíšova výtku se tedy obrací, bratři a sestry, na každého z nás a má nás vést k duchovní aktivitě. Stejně jako každé používané nádobí se musí pravidelně omývat, potřebuje se čistit i naše srdce. Proto potřebujeme vyznávat Pánu Ježíši své nečistoty, litovat svých hříchů a oddělovat se od nich, aby naše svědomí neotupělo a abychom uměli rozpoznávat zlé od dobrého. Nicméně nikdo není svatý, **všichni jsme zhřešili**, ty i já, a i když si hlídáme své srdce, stejně v tomto světě plném hříchů se nás snadno něco přichytí. Je to jako, když jsem na svém zaparkovaném autě po inverzi našel tenkou vrstvu černého popílku. A tak jako jsou některá města zamořena inverzí, tento svět je zamořen mnohou nepravostí a nečistotou. Avšak nemělo by nás to na druhou stranu nikdy vést k alibismu. Ke lži, že tento svět je špatný a já jsem dobrý. **Vždyť i ze srdce každého z nás vychází zlé myšlenky, někdy křivé slovo a někdy možná i něco horšího.** Není to tak? Je potřeba si vždy znovu přiznat, že potřebuješ očistit a proměnit. Je potřeba si uvědomit svou bídu, je potřeba si uvědomit, že potřebuješ Krista. Jen On z nás znovu může učinit nádobu čistou, pokud Mu to tedy dovolíme.

A právě o pokoře před Bohem je to starozákonní podobenství, které **Bůh ukázal proroku Jeremjášovi.** Hospodin mu řekl: „**Vstaň a sestup do hrnčířova domu a tam ti ohlásím svá slova.**“ V mnoha věcech a činnostech, bratři a sestry, můžeme vidět různá podobenství o Božím charakteru a jednání. Jen je třeba naslouchat, mít otevřené oči a dívat se. **Jeremjáš tedy sestoupil do hrnčířova domu, zrovna když pracoval na hrnčírském kruhu.** A co viděl? **Nádoba, kterou vlastní rukou z hlíny zhotovoval, se nepovedla.** Kdybych zde vyňal část tohoto verše z kontextu, tak by nás to mohlo zavést k myšlenkám, že Stvořiteli se přece jen něco nepovedlo. Pravdou však je, že především mnozí mladí lidé, si to o sobě myslí. Připadají si jako nepovedený výrobek Stvořitele! Je to tak? Kolik z nás mělo nebo má problém přijmout sám sebe, takoví jací jsme? A co třeba postižení a nemocní od narození? Je to nepovedené stvoření dokonalého Boha? A když je Bůh dokonalý, může stvořit nedokonalé? **On stvořil všechno dokonale**, ale už první lidé z dokonalosti ráje museli odejít pro svůj hřích. A následky dědičného hřichu si vlastně neseme všichni, někdo více, někdo méně, ale nakonec musíme tělesně zemřít všichni. Od té doby žijeme v nespravedlivém světě.

Nicméně, bratři a sestry, abych se vrátil k tématu, ten verš pokračuje dál: **Hrnčír začal znovu a udělal z té hlíny nádobu jinou; dělal, co se mu zdálo být správné.** Bůh Jeremjášovi, ale i nám, chce ukázat jiný rozměr tohoto podobenství. Chce nám ukázat sám na sebe, jaký Bůh je, chce nám taky ukázat na nás, jací jsme my, a chce nám otevřít oči, abychom porozuměli Božímu jednání v našich životech. A abychom se Bohu nevzpírali, ale vložili se do jeho hrnčírských rukou, abychom přestali být vzpurnou hmotou a nechali v sobě uhnětnout Kristův charakter. Nádobu, která se konečně bude Bohu líbit. A je to Bůh, kdo má právo s námi nakládat, jak On sám uzná za vhodné. Vždyť **On je náš Tvůrce a my pouhá hlína.** On má právo s námi nakládat jako ten hrnčír s hlínou. Bůh z nás něco vytváří, formuje nás, abychom Mu byli podobní. A kdo ví, co z nás chtěl už dávno mít, kdybychom Mu byli dříve více poddajní. Mám pocit, že s námi Bůh musí mnohokrát začínat zcela znova a znova. On chce vytvářet z nás nádherné dílo, krásnou **nádobu Boží**, to je Jeho vůle, ale my jsme často stále jaksi nepoddajnou hmotou, která jde stěží vytvarovat. A když se to konečně povede, tak se stejně objeví nějaká trhlinka a musí se začít znova. Ještěže má Bůh s námi takovou trpělivost, ještěže s námi začíná stále znova. Zkuste si představit onoho hrnčíře, jak na hrnčírském kruhu **vlastníma rukama** formuje onu hlínu. A najednou usoudí, že ta nádoba, kterou zhotovoval, **se nepovedla.** Vezme tedy ten nepovedený kousek a vlastníma rukama jej prohněte. Až je hmota poddajná, může opět začít znova. Povšimněme si dobře! On tu hmotu nevyhodí, ale začíná s ní znova. A tak je to i s námi. Někdy si řekneme, jak nás Bůh už zbudoval, jak ve víře rosteme, jak jsme pozhnaným člověkem, a najednou přijde pres, zoufalství a neklid. Přichází jedna zkouška za druhou, cítíme se opravdu jako v lisu. Nejsme však v lisu, který nás zničí, vyhodí a skoncuje s námi, ale **jsme v rukou toho nejlepšího Hrnčíře.** Našeho Stvořitele. Tedy pokud se do Jeho rukou dáme. Jaké to je dobré zjištění, že v takové těžké životní chvíli, nemusíme slyšet, nebo si říkat, je konec. Jaké to je dobré zjištění, vědět, že právě v té těžké chvíli, jsme v Božích rukou, že právě v té těžké chvíli Bůh s námi **začíná něco zcela nového**, co už nebude mít předešlé trhlinky. Trhlinky, které jsme už delší dobu na sobě pozorovali a nemohli nad nimi zvítězit. A teď to může být jinak, když si člověk uvědomí, že je potřeba činit pokání, že je potřeba opět celé své já, dát k Božímu formování. Náš Pán toužebně na takový náš krok čeká.

Bratři a sestry, v Božím slově je mnoho zaslíbení, a ta co říká Jeremiáš o domě izraelském, platí i pro nás. I nás chce Bůh **vybudovat a zasadit** do svých královských zahrad. Budeme-li se však **dopouštět toho, co je zlé v Božích očích a nebudeme-li chtít naslouchat Jeho vůli**, jistě se ta zaslíbení nenaplní. U Izraelců to bylo vážné varování, neboť kdyby se odvrátili od zlých cest, nemuseli jít do Babylonského zajetí. Přes toto napomenutí se cítili pevní a zbudovaní, zbožní a jejich jednání jim připadlo správné, oni neviděli, že **jednají podle svých úmyslů a podle svého zarputilého srdce.** Z toho bychom se měli poučit a pokorně na modlitbách, přijmout od Boha tu roli, kterou pro nás připravil. Co na tom, má-li někdo v životě více štěstí, co na tom, je-li někdo **nádobou určenou k vznešenějším úkolům, a já pouze ke všedním.** Nechtějme být, bratři a sestry, něčím, co jsme si sami vysnili. Buďme sami sebou, buďme těmi, kterými nás určil Hospodin být. Jestliže půjdeme za svými představami, za svými úmysly, jestliže se Bohu budeme neustále vzpírat, nebudeme nikdy šťastni. Přijmeme-li však pokorně pro svůj život roli a cestu, kterou nám nabízí náš Pán, jedině tehdy budeme harmonicky spokojeni a ještě bude tou nejlepší možnou formou oslaveno Boží jméno. Nechme se tedy tvarovat a vytvarovat k dokonalosti, protože jak víme, keramika se pak vypaluje a už s tím potom nelze nic udělat. Tou pecí, tím ohněm, bude jistě Boží soud, avšak v Kristu ne ke spálení, ale k vypálení nádob a čiší pro nebeský Boží chrám. Čiňme tak, abychom šli do té pece věčné s předpoklady krásných nádob a čiší. Amen. píseň 196 Modlitby píseň 384

Slovo poslání: 2. Timoteova 2, 19-21

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary a přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 649

